

पितरमिति पितृपदस्यावृत्तिः शोकाकुलत्वात् न दोषाय ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ तयोर्भीष्मविदुरयोः दर्शनं अनागतवेक्षणं ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥
 पितरं नूनमाजिस्थं युध्यमानं परैः सह ॥ नाजहात्यितरं वीरमद्यापि मधुसूदन ॥ २६ ॥ एवं ममापि पुत्रस्य पुत्रः पितरमेन्वगात् ॥ दुर्योधनं महाबाहो लक्ष्मणः परवी
 रहा ॥ २७ ॥ विदानुविदावावंत्यौ पतितौ पश्यमाधव ॥ हिमतिपुष्पितौ शालौ मरुता गलिता विव ॥ २८ ॥ कांचनांगदवर्माणौ बाणखड्गधनुर्धरौ ॥ ऋषभप्रति
 रूपाक्षौ शयानौ विमलस्रजौ ॥ २९ ॥ अवध्याः पांडवाः कृष्णसर्वएव त्वया सह ॥ ये मुक्ताद्रोणभीष्माभ्यां कर्णद्विकर्तनाल्कपात् ॥ ३० ॥ दुर्योधनाद्रोणसुतास्मै
 धवाच्च जयद्रथात् ॥ सोमदत्ताद्विकर्णच्च शूराच्च कृतवर्मणः ॥ ३१ ॥ ये हन्युः शस्त्रवेगेन देवानपि न र्षभाः ॥ तइमे निहताः संख्ये पश्य कालस्य पर्ययं ॥ ३२ ॥ ना
 तिभारोऽस्ति देवस्य ध्रुवं माधव कश्चन ॥ यदि मे निहताः शूराः क्षत्रियैः क्षत्रियर्षभाः ॥ ३३ ॥ तदैव निहताः कृष्णममपुत्रास्तरस्विनः ॥ यदैवाकृतकामस्त्वमुपप्लु
 व्यंगतः पुनः ॥ ३४ ॥ शांतनोश्चैव पुत्रेण प्राज्ञेन विदुरेण च ॥ तदैवोक्तास्मि मास्त्रे हं कुरुष्वाल्मसुतेष्विति ॥ ३५ ॥ तयोर्हि दर्शनं नैतन्मिथ्या भवितुमर्हति ॥ अ
 चिरेणैव मे पुत्रा भस्मीभूता जनार्दन ॥ ३६ ॥ वैशंपायन उवाच ॥ इत्युक्त्वा न्यपतद्भूमौ गांधारी शोकमूर्छिता ॥ दुःखोपहतविज्ञानार्थं मुस्तुज्यभारत ॥ ३७ ॥
 ततः कोपपरीतां गोपुत्रशोकपरिप्लुता ॥ जगाम शौरिदोषेण गांधारी व्यथितेन्द्रिया ॥ ३८ ॥ गांधार्युवाच ॥ पांडवा धार्तराष्ट्राश्च दग्धाः कृष्णपरस्परं ॥ उपेक्षि
 ता विनश्यंतस्त्वया कस्माज्जनार्दन ॥ ३९ ॥ शक्तेन बहुभृत्येन विपुलेतिष्ठताबले ॥ उभयत्र समर्थेन श्रुतवाक्येन चैव ह ॥ ४० ॥ इच्छतोपेक्षितो नाशः कुरुणां म
 धुसूदन ॥ यस्मात्त्वयामहाबाहो फलंतस्मादवाप्नुहि ॥ ४१ ॥ पतिशुश्रूषया यन्मे तपः किंचिदुपाजितं ॥ तेन त्वां दुरवापेन शप्ये च क्रगदाधरं ॥ ४२ ॥ यस्मात्परस्य
 रंघं तो ज्ञातयः कुरुपांडवाः ॥ उपेक्षितास्ते गोविंद तस्माज्ज्ञातीन्वधिष्यसि ॥ ४३ ॥ त्वमप्युपस्थिते वर्षे षट्त्रिंशे मधुसूदन ॥ हतज्ञातिर्हता मात्या हतपुत्रो वने चरः
 ॥ ४४ ॥ अनाथवदविज्ञातो लोके कष्वनभिलक्षितः ॥ कुत्सितेनाभ्युपायेन निधनं समवाप्स्यसि ॥ ४५ ॥ तवाप्येवं हतसुतानि हतज्ञातिबांधवाः ॥ स्त्रियः परिपति
 व्यंतियथैता भरतस्त्रियः ॥ ४६ ॥ वैशंपायन उवाच ॥ तच्छ्रुत्वा वचनं घोरं वासुदेवो महामनाः ॥ उवाच देवीं गांधारी मीषदभ्युस्मयन्निव ॥ ४७ ॥ जानेह मे तदप्ये
 वं चीर्णं चरसि क्षत्रिये ॥ देवादेव विनश्यंति वृष्ण्या यो नात्र संशयः ॥ ४८ ॥ संहर्ता वृष्णि चक्रस्य नान्यो मद्दिघते शुभे ॥ अवध्यास्ते नैरन्यैरपि वा देवदानवैः ॥ ४९ ॥
 ॥ ४५ ॥ तवापीति अनिरस्तः परध्वंसो याति शक्तमुपेक्षकं कुलध्वंसप्रसूतार्तिगंधार्थाद्वक्ते शवां ॥ ४६ ॥ अभ्युस्मयन्तीषत्त्वं संयय ॥ ४७ ॥ चीर्णं चरसि मधुसूदनेतिष्ठसि स्वतपोनाशार्थमिति भावः ॥ ४८ ॥ ४९